

Като видѣ Заки, че това не помага, намали храната ѝ — дано съ гладъ да я победи. И това не помогна. Злата порано бѣше изгубила своята охота. Най-после Заки прибѣгна до бой. Една вечеръ предъ всички нейни другарки той я би съ тояга, но тя не плака. Очитѣ ѝ гледаха унесено, не-свѣстно.

Презъ нощта тихо, неусетно тя се отдѣли отъ леглото на своя насилникъ. Леко като котка се измъкна изкъщи. Вънъ ясенъ месецъ грѣеше. Тя се спрѣ до една колиба. Устнитѣ ѝ засъхнали, изпопукани. Огненъ обржчъ стѣгаше главата ѝ. Изведнажъ незнайна сила я обзе и тя полетѣ къмъ дълбокия извлакъ. Надъ него кофа висѣше, окачена на широкъ покривъ. Кржгла сѣнка падаше наоколо. Злата се доближи и надникна надъ извлака. Какво искаше да види? Тамъ на дъното я чакаше нейното спасение. Още мигъ и всичко щѣше да бжде свършено. Но ето две здрави мжжки ржце я заловиха отзадъ презъ кръста — ржцетѣ на нейния Ангелъ.

Той бѣше приседналъ на сѣнка край извлака и не знаеше, какъ може да я срещне. Случая разреши задачата му.

Отдавна той бѣше намислилъ да се промъкне нощя въ чифлика, да срещне Злата и да я отведе въ нѣкое приятелско семейство въ една отъ безройнитѣ колиби, прѣснати изъ недостъпната планина. Но аскера на Селима зорко бдѣше. Опасността голѣма, а успѣха несигуренъ. Тия дни околността бѣше чиста: Селимъ съ аскера си отишелъ подалече. Щѣше да се побави.

Следъ нѣколко минути Ангелъ и Злата — пияни отъ радостъ, отдалечиха се отъ чифлика и поеха изъ безкрайнитѣ дебри.

Но Ангелъ свърши само половина отъ работата си: той трѣба да се заплати съ Заки. Това му остава.

На другия день той изпрати вестъ по едно овчарче на Заки: ако иска отново да има Злата, може да я търси при мжжъ ѝ.